DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 września 1947 r.

Nr 22

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

270

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 lipca 1947 r.

o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach.

Na podstawie art. 11 i 12 ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224),

b) paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, rozumieć należy ustawę z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224).

3. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o rozporządzeniu bez bliższego określenia, rozumieć należy rozporządzenie niniejsze.

§ 2. 1. Wprowadza się na obszarze całego Państwa dla gospodarstw rolnych, wymienionych w § 3 ust. 2 i 3 oraz § 4 ust. 1 pkt a) i b) obowiązek częściowego, a dla wymienionych w § 4 ust. 1 pkt c) — całkowitego uiszczenia podatku gruntowego za rok 1947 w ziemiopłodach.

2. Jednocześnie uchyla się pobór podatku gruntowego w gotówce w części, podlegającej uiszczeniu w ziemiopłodach.

3. Podatek gruntowy ustala się i pobiera w życie z wyjątkami przeewidzianymi w § 8.

§ 3. 1. Gospodarstwa rolne o przeciętnej przychodowości do 40 q żyta są zwolnione od obowiązku uiszczenia podatku gruntowego za rok 1947 w ziemiopłodach i uiszczają podatek gruntowy w całości w gotówce.

2. Gospodarstwa rolne o przeciętnej przychodowości od 40 q do 60 q żyta uiszczają należność podatku gruntowego, płatną do 1 listopada 1947 r. (art. 13 zd. 1 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) — w połowie w ziemiopłodach, a w połowie gotówką.

3. Gospodarstwa rolne o przeciętnej przychodowości ponad 60 q żyta uiszczają należność podatku gruntowego płatną do 1 listopada 1947 r. całkowicie w ziemiopłodach.

§ 4. 1. Gospodarstwa rolne, które nie uiściły podatku gruntowego za rok 1946 w terminie do dnia 1 września 1947 r. lub zaliczki na podatek gruntowy na rok 1947 w terminie do dnia 15 września 1947 r., uiszczają w ziemiopłodach:

a) przy przeciętnej przychodowości do 40 q żyta — połowę należności podatku gruntowego, płatną do 1 listopada 1947 r.,

b) przy przeciętnej przychodowości od 40 q do 60 q żyta — całą należność podatku gruntowego, płatną do 1 listopada 1947 r.,

c) przy przeciętnej przychodowości ponad 60 q żyta — cały podatek gruntowy za rok 1947.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, § 3 nie stosuje się.

§ 5. Podatek gruntowy, płatny w ziemiopłodach, nie może być uiszczony w gotówce wpłatami dokonanymi przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia; powstałe z tego tytułu nadpłaty podlegają zwrotowi w gotówce, bądź zarachowaniu na przyszłe należności płatnika.

§ 6. 1. Gospodarstwa rolne, powstałe z parcelacji na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13), uiszczają tytułem podatku gruntowego w ziemiopłodach różnicę między przypadającym od nich podatkiem gruntowym w ziemiopłodach (§ 3 ust. 2 i 3 oraz § 4 ust. 1) a ilością ziemiopłodów, dostarczoną tytułem ceny za ziemię, przewidzianą w art. 14 tego dekretu.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do gospodarstw rolnych, które na podstawie obowiązujących przepisów uiściły w ziemiopłodach publiczno-prawne należności na rzecz Skarbu Państwa, przypadające za 1947 rok.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do tych gospodarstw rolnych na Ziemiach Odzyskanych, które uregulowały w ziemiopłodach należności z tytułu kredytowej akcji siewnej.

§ 7. Minister Aprowizacji powoła głównego pełnomocnika rządowego dla spraw podatku gruntowego.

Powołani przy wojewodach, prezydentach miast wydzielonych i starostach na wniosek głównego pełnomocnika rządowego wojewódzcy i powiatowi pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego podlegać będą terytorialnie właściwym wojewodom (wojewódzkim wydziałom aprowizacji, resortowi zaopatrzenia m. st. Warszawy, wydziałowi aprowizacji m. Łodzi) w tym zakresie ich działania, który dotyczyć będzie wymiaru, poboru, gromadzenia i magazynowania ziemiopłodów.

§ 8. 1. Główny pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego może określić:

a) równoważniki zamienne pszenicy i jęczmienia na żyto oraz warunki uiszczania podatku gruntowego w ziemiopłodach pszenicą lub jęczmieniem zamiast żytem,

b) kategorie podatników i warunki, pod jakimi uiścić mogą równowartość podatku gruntowego w ziemiopłodach — w gotówce,

c) ulgi przyznawane podatnikom w przypadku przedterminowego uiszczenia podatku w ziemiopłodach,

d) tryb postępowania przy pobieraniu podatku gruntowego w ziemiopłodach,

e) tryb przedkładania sprawozdań z wymiaru i poboru podatku gruntowego.

2. Wykonując przepisy zawarte w ust. 1 pkt b) i e), główny pełnomocnik dla spraw podatku gruntowego działa w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 9. Uzyskane z tytułu podatku gruntowego w ziemiopłodach zboże przekazane zostanie do dyspozycji Ministra Aprowizacji.

§ 10. Urzędy skarbowe przekazują na rzecz związków samorządowych i instytucji, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2) — 6) dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199) lub w rozporządzeniu opartym na art. 5 ust. 4 tegoż dekretu, równowartość gotówkową udziałów podatku gruntowego pobranego w ziemiopłodach. Przekazanie następuje w terminie dni 15 po złożeniu zestawień przewidzianych w § 12.

§ 11. Równowartość zboża w gotówce obliczona będzie według cen ustalonych w trybie art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) — z wyjątkiem podatku wymienionego w § 8 ust. 1 pkt b).

§ 12. Powiatowi pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego przedkładają najdalej do 10 każdego miesiąca zestawienia pobranego zboża z każdej gminy za miesiąc ubiegły właściwym urzędom skarbowym, celem obliczenia i przekazania odpowiednich kwot, zgodnie z § 10.

§ 13. Zarządzenia głównego pełnomocnika rządowego dla spraw podatku gruntowego ogłaszane będą w Monitorze Polskim.

§ 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Aprowizacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1947 r.

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

w/z Minister Aprowizacji:

Kazimierz Sokołowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Tkaczow

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 sierpnia 1947 r. Nr 55 poz. 296).

271

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1947 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 13 ust. 3 i art. 19 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia rozumieć należy dekret z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129).

Do art. 2 ust. 1.

§ 2. 1. Do kategorii wynagrodzeń za pracę należą wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy (stosunku służbowego lub stosunku umowy o pracę). Stosunek służbowy wynika z decyzji władzy opartej na przepisach prawa publicznego. Stosunek umowy o pracę reguluje prawo pracy, a w szczególności rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323) i o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324) wraz z działem I tytułu XI kodeksu zobowiązań (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 82, poz. 598).

2. Do rzędu wynagrodzeń zalicza się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia bez względu na ich nazwę i rodzaj, jeżeli wypłata następuje z tytułu istniejącego pomiędzy pracownikiem i pracodawcą stosunku pracy (wynagrodzenie zasadnicze, za godziny nadliczbowe, za pracę nocną, dodatki służbowe, funkcyjne, specjalne, osobiste, rodzinne, reprezentacyjne, lokalne, mieszkaniowe, akordowe, premie za wydajną pracę, prowizje, żetonowe, taksy egzaminacyjne, promocyjne, odszkodowania za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy są określone w sumach z góry ustalonych).

3. W przypadku, gdy ze względu na odmienny od ogółu pracowników zakres obowiązków, czas zatrudnienia danej osoby lub inne okoliczności powstaje wątpliwość, czy w ogóle zachodzi stosunek umowy o pracę (radcowie prawni, lekarze fabryczni, buchalterzy na godziny itp.), należy ustalić, czy całokształt praw i obowiązków danej osoby jest normowany przepisami z zakresu prawa pracy. W razie nasuwających się trudności w określeniu charakteru zatrudnienia tej osoby można zasięgnąć opinii związku zawodowego, do którego należy ogół pracowników danego zakładu pracy.

§ 3. 1. Odszkodowania i odprawy wypłacane pracownikom z tytułu rozwiązania stosunku pracy podlegają opodatkowaniu, chociażby nie były przewidziane w umowie o pracę.

2. Do wynagrodzeń należą również emerytury i zaopatrzenia wypłacane po ustaniu stosunku pracy.

3. Odprawy pośmiertne po zmarłych pracownikach nie podlegają opodatkowaniu.

§ 4. 1. Nie uważa się za wynagrodzenie:

a) sum wypłacanych z funduszów Państwa, samorządu, lub z innych funduszów publicznych duchowieństwu prawnie uznanych wyznań religijnych na zasadzie przepisów, regulujących stosunek Państwa do tych wyznań,

b) przychodu duchownych z opłat stuły, z opłat za odprawianie mszy itp. oraz z innych darów, jakie duchowni otrzymują ze względu na swój urząd.

2. Przychody, jakie uzyskują woźni, służący, portierzy, dozorcy domów itp. w postaci datków lub podarków nie od pracodawcy, lecz od innych osób za usługi lub na podstawie zwyczaju, nie są wynagrodzeniem w rozumieniu dekretu.

3. Przychód kelnerów w postaci procentowego wynagrodzenia pobieranego od inkasowanych rachunków stanowi wynagrodzenie pod-

legające opodatkowaniu, natomiast dobrowolne datki przekraczające określoną wysokość procentowego wynagrodzenia nie są wynagrodzeniem w rozumieniu dekretu.

Do art. 2 ust. 2.

§ 5. Wszelkie świadczenia w gotówce i w naturze, uzyskiwane przez osoby należące do składu zarządów, rad lub komitetów nadzorczych, komisji dyskontowych, komisji rewizyjnych itp. władz osób prawnych, nawet mimo braku cech znamionujących stosunek pracy, zalicza się do kategorii wynagrodzeń.

Do art. 5 ust. 1 pkt 12.

§ 6. Sumy wypłacane pracownikom zatrudnionym w służbie publicznej tytułem zwrotu kosztów służbowych lub kosztów podróży oraz diety wolne są od podatku bez względu na to, czy są ustalone na podstawie zestawienia sum wydatkowanych, czy też ryczałtowo. Obojętne jest przy tym, czy pracownik zaoszczędzi coś z sum przeznaczonych na te koszty.

Do art. 5 ust. 1 pkt 13.

§ 7. Wysokość poniesionych kosztów podróży (np. kosztów przejazdu i diet) nie wymaga udokumentowania, jeżeli nie przekracza norm układu zbiorowego pracy dla danego zawodu. Jeżeli dany zakład pracy nie jest objęty układem zbiorowym, wysokość kosztów podróży może być przyjęta na podstawie norm przewidzianych na takie koszty dla pracowników w podobnych zakładach, objętych układem zbiorowym lub dla funkcjonariuszów państwowych. W przypadkach, gdy koszty podróży przekroczą normy wyżej przytoczone, wysokość ich powinna być udokumentowana (np. rachunkami hotelowymi, restauracyjnymi lub innymi dowodami, stwierdzającymi sam fakt odbycia podróży, jej kierunek, czas trwania itp. elementy), w przeciwnym zaś razie nadwyżka ponad normę podlega doliczeniu do wynagrodzenia.

Do art. 5 ust. 1 pkt 12 i 13.

§ 8. Do kosztów przesiedlenia wypłacanych przez pracodawcę w ramach stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy §§ 6 i 7.

Do art. 5 ust. 1 pkt 14.

§ 9. 1. Koszty, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 14, wyłącza się z podstaw opodatkowania, jeżeli są ponoszone z otrzymywanego wynagrodzenia.

2. Przepis art. 5 ust. 1 pkt 14 ma zastosowanie również przy czasowym pobycie na letnisku.

Do art. 5 ust. 1 pkt 18.

§ 10. Nagrody za wynalazki nie podlegają opodatkowaniu nawet w tych przypadkach, gdy wynalazek został dokonany w czasie pełnienia pracy, oraz gdy osobą wypłacającą jest pracodawca nagrodzonego.

Do art. 5 ust. 1 pkt 20.

§ 11. Opodatkowaniu nie podlegają wynagrodzenia na zasadzie specjalnych ustaw zwolnione od podatku, a w szczególności:

a) uposażenia funkcjonariuszów państwowych, do których stosuje się dekret z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 139),

b) uposażenia profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich, nauczycieli, jak również wojska i służby bezpieczeństwa publicznego, w tym Milicji Obywatelskiej, Straży Więziennej i Straży Granicznej,

c) uposażenia członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządowych, podlegających przepisom dekretu z dnia 19 listopada 1946 r. o dostosowaniu uposażeń w związkach samorządu terytorialnego do uposażenia pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 380),

d) zaopatrzenia emerytalne, przyznane od dnia 1 lutego 1934 r. tym funkcjonariuszom państwowym, zawodowym wojskowym i pozostającym w publiczno-prawnym stosunku służbowym pracownikom przedsiębiorstw „Polskie Koleje Państwowe", „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" oraz monopolów państwowych, którzy w służbie czynnej mieli prawo do uposażenia wolnego od państwowego podatku dochodowego od uposażeń (zaopatrzenia wymierzone w kwotach złotowych).

Do art. 6.

§ 12. Przepisy art. 6 mają zastosowanie w przypadku, gdy umowa między Państwem Polskim a innym państwem o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu nie zawiera odmiennych postanowień. Podatnik, żądający na

zasadzie art. 6 zwolnienia od opodatkowania, obowiązany jest udowodnić, że wynagrodzenie jego podlega za granicą podatkowi tego samego rodzaju. Wynagrodzenie to wyłącza się spod opodatkowania po stwierdzeniu, że właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych przychodów, osiąganych na obszarze Polski.

Do art. 7.

§ 13. 1. Na równi z wypłatą wynagrodzenia traktuje się uzyskanie przez pracownika możności dysponowania należną mu sumą wynagrodzenia.

2. Czasokresem wypłaty jest okres, za jaki pracodawca według umowy oblicza i wypłaca wynagrodzenie.

Do art. 9.

§ 14. Zniżkę rodzinną z art. 9 stosuje się tylko wówczas, gdy obydwa warunki, przewidziane w art. 9 ust. 2, zachodzą jednocześnie, tj. gdy wynagrodzenie podatnika nie przekracza 240.000 zł w stosunku rocznym i jednocześnie tenże podatnik w okresie wypłaty wynagrodzenia nie jest podatnikiem w podatku dochodowym.

§ 15. 1. Zniżkę rodzinną stosuje pracodawca na podstawie złożonego przez pracownika pisemnego oświadczenia o stanie rodzinnym. Oświadczenie powinno zawierać następujące dane: imiona i nazwiska członków rodziny, wiek, stopień pokrewieństwa, nazwę i adres zakładu, w którym jest pobierana nauka lub odbywana praktyka zawodowa, zaznaczenie, czy i jakie posiadają źródła dochodu oraz klauzulę, stwierdzającą, że podatnik składa oświadczenie pod odpowiedzialnością karną za złożenie oświadczenia niezgodnego z rzeczywistością.

2. W razie wątpliwości nasuwających się pracodawcy lub władzy kontrolującej pracownik jest obowiązany przedstawić pisemne zaświadczenie biura ewidencji ludności, biura meldunkowego lub komitetu domowego (blokowego) o stanie rodzinnym, zaświadczenie zakładu, szkoły lub osoby, u której jest pobierana nauka, bądź odbywana praktyka zawodowa, oraz zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego co do faktu osiągania i wysokości przychodów, podlegających podatkowi dochodowemu lub podatkowi od wynagrodzeń.

3. Oświadczenia i zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, pracodawca obowiązany jest przechowywać w okresie 5 lat, licząc od chwili wygaśnięcia obowiązku podatkowego.

§ 16. 1. O każdej zmianie, mającej wpływ na stosowanie zniżki, pracownik ma obowiązek złożyć oświadczenie, przewidziane w § 15.

2. Zmianę w stanie rodzinnym należy uwzględnić przy wypłacie wynagrodzenia za następny okres wypłaty po zajściu zmiany.

§ 17. Przez kobietę, będącą głową rodziny, należy rozumieć kobietę, na której wyłącznie lub w przeważającej części spoczywa obowiązek utrzymania dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskich i przysposobionych z powodu: pełnienia władzy rodzicielskiej, śmierci małżonka, zaginięcia lub nieobecności małżonka w wyniku wojny, unieważnienia małżeństwa, rozwodu, trwałej niezdolności małżonka do pracy (choroba, kalectwo) itp. okoliczności.

Do art. 10.

§ 18. Przy zastosowaniu zwyżek z art. 10 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 15 i 16.

§ 19. 1. Zwyżkę z art. 10 stosuje się wówczas, gdy obliczone w stosunku rocznym wynagrodzenie przekroczy kwoty w tym artykule wymienione. Pracownik zatem nieżonaty i nie posiadający na utrzymaniu dzieci, osiągający wynagrodzenie periodyczne w wysokości do 10.000 zł miesięcznie, nie opłaca 20% zwyżki podatku.

2. W przypadkach otrzymania w którymkolwiek okresie wypłaty dodatkowego wynagrodzenia jednorazowego obliczenie wynagrodzenia w stosunku rocznym następuje w myśl art. 12 ust. 4 (§ 24). Np. przy wypłacie obok periodycznego wynagrodzenia w kwocie 9.500 zł miesięcznie jednorazowego wynagrodzenia 10.000 zł powstaje obowiązek opłacania 20% zwyżki, gdy w danym okresie wypłaty wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym łącznie z wynagrodzeniem jednorazowym przekroczyło 120.000 zł (9.500 zł $\times$ 12 + 10.000 zł = = 124.000 zł).

Do art. 11 ust. 4.

§ 20. 1. W celu ustalenia właściwej podstawy do znalezienia stopy procentowej podatku należy wypłacane wynagrodzenie obliczyć w stosunku rocznym, mnożąc:

sumę wypłaty dziennej	przez	300
„ „ tygodniowej	„	52
„ „ miesięcznej	„	12

w zależności od okresu, za jaki według umowy o pracę pracodawca oblicza i wypłaca wynagrodzenie.

Przykłady:

I. Pracownik według umowy o pracę z tygodniowym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 500 zł dziennie. W jednym tygodniu przepracował 4 dni i za ten tygodniowy okres wypłaty otrzymał 2.000 zł. Dla uzyskania rocznej kwoty wynagrodzenia mnoży się 2.000 zł przez 52 i uzyskuje się sumę 104.000 zł, której odpowiada stopa procentowa podatku 2,5%; w innym tygodniu przepracował ten pracownik 6 dni i otrzymał 3.000 zł

3.000 zł × 52 = 156.000 zł

Stopa procentowa podatku wynosi 6%.

II. Pracownik według umowy o pracę z miesięcznym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 12.000 zł miesięcznie. W pierwszym miesiącu po przyjęciu do pracy przepracował 20 dni i otrzymał wynagrodzenie 8.000 zł; podstawa do ustalenia stopy procentowej podatku wynosi

8.000 zł × 12 = 96.000 zł

stopa procentowa podatku wynosi 2%.

Przy pracy całomiesięcznej podstawa wynosi

12.000 zł × 12 = 144.000 zł

a stopa procentowa podatku 5%.

2. W celu ustalenia właściwej podstawy do znalezienia stopy procentowej podatku przy wypłacie wynagrodzeń pracownikom sezonowym należy takie wynagrodzenie obliczyć w stosunku rocznym, mnożąc:

sumę wypłaty dziennej	przez	200
„ „ tygodniowej	„	34
„ „ miesięcznej	„	8

3. Za pracowników sezonowych uważa się pracowników zatrudnionych na robotach publicznych, ziemnych i brukarskich, w przedsiębiorstwach budowlanych, w żegludze śródlądowej i przy spławie.

§ 21. Przy każdej wypłacie wynagrodzenia, którego wysokość obliczona w stosunku rocznym przekroczy 72.000 zł, pobiera się podatek według skali art. 11 dekretu drogą potrącenia przez pracodawcę. Jeżeli wysokość wynagrodzenia ulegnie zmianie, należy już przy najbliższej wypłacie uwzględnić zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego wynagrodzenia obliczoną w stosunku rocznym.

§ 22. W przypadkach wypłacania pracownikom zaliczek na wynagrodzenie należy rozróżnić 3 formy tego rodzaju wypłat:

1) wysokość wynagrodzenia nie została ostatecznie ustalona (np. brak umowy zbiorowej), a wypłacane są jedynie zaliczki,

2) wysokość wynagrodzenia została ustalona, jednakże wypłata następuje częściowo,

3) wypłaca się pracownikowi zaliczkę na wynagrodzenie, która ma być potrącona w całości przy najbliższej wypłacie wynagrodzenia lub częściami w ciągu kilku okresów wypłaty.

W przypadku 1) zaliczkę taką traktuje się jak zwykłe wynagrodzenie, od którego podatek należy potrącić przy wypłacie, biorąc za podstawę do ustalenia podatku kwotę wypłacanej zaliczki, obliczonej w stosunku rocznym. Po ustaleniu ostatecznej sumy wynagrodzenia należy od wypłacanego wyrównania potrącić różnicę pomiędzy sumą podatku przypadającą od ostatecznie ustalonej sumy wynagrodzenia a sumą podatku potrąconego od uprzednio wypłaconej zaliczki.

Przykład: w miesiącach lipcu i sierpniu wypłacono pracownikowi zaliczki po 8.000 zł za miesiąc i potrącono w obu miesiącach podatek według stopy 2% tj. po 160 zł. W miesiącu wrześniu ostatecznie ustalono kwotę miesięcznego wynagrodzenia na 10.000 zł i wypłacono wyrównanie po 2.000 zł za dwa ubiegłe miesiące. Od 10.000 zł według stopy 3% należy się tytułem podatku 300 zł, przy wypłacie zaliczki potrącono 160 zł, zatem przy wypłacie wyrównania potrąceniu podlego 140 zł za każdy miesiąc.

W przypadku 2) stopę procentową ustala się od całej wysokości należnego wynagrodzenia i stopę tę stosuje się do wypłacanej zaliczki:

W przypadku 3) zaliczka taka, będąca formą pożyczki, nie podlega opodatkowaniu w chwili wypłacania. Przy wypłacie jednak wynagrodzenia podstawę opodatkowania stanowi kwota, jaką pracownik otrzymałby, gdyby zaliczka lub jej część nie została potrącona.

Do art. 12 ust. 3.

§ 23. 1. W przypadku pokrywania przez pracodawcę z własnych funduszów podatku obciążającego pracownika należy wypłacane pracownikowi wynagrodzenie netto przeliczyć według poniższej tabeli na odpowiadające mu wynagrodzenie brutto, od którego należy obliczyć podatek według skali art. 11.

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia netto w stosunku rocznym		Stanowi w stosunku do wynagrodzenia brutto % (P.)
	ponad zł	do zł	
10	167.400	176.700	93
11	176.700	193.200	92
12	193.200	209.300	91
13	209.300	225.000	90
14	225.000	267.000	89
15	267.000	304.500	87
16	304.500	340.000	85
17	340.000	373.500	83
18	373.500	405.000	81
19	405.000	474.000	79

P r z y k ł a d:

Wypłacane wynagrodzenie netto wynosi 15.000 zł miesięcznie, w stosunku rocznym 180.000 zł.

Sumę 180.000 zł należy pomnożyć przez 100 i podzielić przez 92 (z powyższej tabeli) według wzoru:

W b = (W n × 100) : P.

(W b — wynagrodzenie brutto, W n — wynagrodzenie netto, P — stopa procentowa).

W b = (180.000 zł × 100) : 92 = 195.652 zł

zaokrągla się w myśl art. 11 ust. 5 dekretu na 195.650 zł.

Zgodnie ze skalą art. 11 podatek od tej sumy wynagrodzenia pobiera się według 8% stopy.

2. Celem obliczenia podatku przy wynagrodzeniach przekraczających 600.000 zł brutto rocznie tj. 474.000 zł netto rocznie należy od wynagrodzenia netto obliczonego w stosunku rocznym odjąć roczne wynagrodzenie netto 474.000 zł odpowiadające wynagrodzeniu brutto 600.000 zł; różnicę między wypłaconym wynagrodzeniem netto doprowadzonym do stosunku rocznego a sumą 474.000 zł należy przeliczyć na wynagrodzenie brutto przy użyciu wzoru:

W b = (W n × 100) : P

— przy czym jako P przyjmuje się liczbę 60, o ile wynagrodzenie netto rocznie przekracza sumę 474.000 zł, a nie przewyższa sumy 834.000 zł netto rocznie, odpowiadającej 1.200.000 zł brutto rocznie.

Podatek przypadający jest sumą podatku 21% od 600.000 zł tj. 126.000 zł i 40% od nadwyżki ponad 474.000 zł netto (600.000 zł brutto).

P r z y k ł a d:

Wypłacone wynagrodzenie netto wynosi 65.000 zł miesięcznie, w stosunku rocznym 780.000 zł. Od 780.000 zł odlicza się 474.000 zł, pozostaje różnica wynagrodzenia netto 306.000 zł.

Sumę 306.000 zł należy pomnożyć przez 100 i podzielić przez 60 według wzoru

W b = (W n × 100) : P

zatem wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym wynosi:

1) netto 474.000 zł czyli brutto 600.000 zł
2) „ 306.000 zł „ „ 510.000 zł

780.000 zł razem 1.110.000 zł

Z powyższego obliczenia wynika, że miesięcznemu wynagrodzeniu netto 65.000 zł odpowiada miesięczne wynagrodzenie brutto 92.500 zł (1.110.000 : 12 = 92.500 zł), od którego podatek oblicza się następująco:

1) od 50.000 zł wg stopy 21% = 10.500 zł
2) „ 42.500 „ „ „ 40% = 17.000 „

92.500 zł razem 27.500 zł

Przy wynagrodzeniach netto przekraczających kwotę 834.000 zł rocznie, tj. 1.200.000 zł brutto rocznie stosuje się P = 50 i stopę procentową z art. 11 dekretu 50%.

3. Jeżeli oprócz podatku od wynagrodzeń pracodawca pokrywa z własnych funduszów również inne obciążające pracownika świadczenia publiczne, dodaje się do wynagrodzenia netto kwotę wszystkich tego rodzaju świadczeń pokrytych za pracownika przez pracodawcę i do otrzymanej w ten sposób sumy stosuje się sposób obliczenia określony w punkcie poprzedzającym.

Do art. 12 ust. 4.

§ 24. Przykład obliczenia podatku od wynagrodzeń nieperiodycznych (jednorazowych) wypłacanych obok wynagrodzenia periodycznego:

Okres wypłaty	Wynagrodzenie periodyczne miesięczne w złotych	Wynagrodzenie periodyczne w stosunku rocznym w złotych	Stopa procentowa	Suma podatku od wynagrodzenia periodycznego w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne poprzednio wypłacone w złotych	Łączna suma wynagrodzenia nieperiodycznego bieżącego i poprzednio wypłaconego	Wynagrodzenie nieperiodyczne łącznie z periodycznym w złotych	Stopa procentowa podatku	Podatek od wynagrodzeń nieperiodycznych w złotych	Razem podatek w złotych
Styczeń	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Luty	7.000	84.000	1,5	105	7.000	—	7.000	91.000	2	140	245
Marzec	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Kwiecień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Maj	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Czerwiec	7.000	84.000	1,5	105	14.000	7.000	21.000	105.000	2,5	350	455
Lipiec	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Sierpień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Wrzesień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Październik . . .	7.000	84.000	1,5	105	12.000	21.000	33.000	117.000	3	360	465
Listopad	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Grudzień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105

§ 25. Do wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych lub za szczególną wydajność pracy (premie) stosuje się sposób obliczenia podatku określony w art. 11 ust. 4 dekretu, jeżeli wypłata tego rodzaju należności ma charakter periodyczny; podstawę obliczenia podatku stanowi łączna suma wynagrodzenia wypłaconego w okresie wypłaty. Jeżeli wypłata takiej należności ma charakter tylko sporadyczny, stosuje się sposób obliczenia podatku podany w § 24.

Do art. 12 ust. 5.

§ 26. Przykład obliczenia podatku od wynagrodzeń nieperiodycznych, wypłacanych osobom, które wynagrodzeń periodycznych nie otrzymują:

Okres wypłaty	Suma wypłaty w złotych	Suma wynagrodzenia wypłaconego od początku roku w złotych	Stopa procentowa podatku %	Podatek należny od całości wynagrodzenia w złotych	Podatek zapłacony od początku roku w złotych	Podatek do potrącenia w złotych
Styczeń	18.000	—	—	—	—	—
Marzec	20.000	38.000	—	—	—	—
Lipiec	23.000	61.000	—	—	—	—
Wrzesień	19.000	80.000	1	800	—	800
Grudzień	22.000	102.000	2,5	2.550	800	1.750
Razem	102.000					2.550

Do art. 12 ust. 6.

§ 27. 1. Jeżeli z wynagrodzenia, ustalonego do wymiaru podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostanie mniej niż wynosi najwyższe wynagrodzenie wolne od podatku, wówczas należy podatek obliczyć i potrącić tylko w wysokości nadwyżki wynagrodzenia ponad górną granicę wynagrodzenia wolnego od podatku.

P r z y k ł a d: zł

Wynagrodzenie miesięczne 6.015
zaokrągla się w myśl art. 11 ust. 5
na 6.010 zł — co stanowi w stosunku rocznym 72.120 zł
stopa procentowa podatku 1%, podatek 60

pozostaje pracownikowi 5.955
Ponieważ wynagrodzenie wolne
od podatku wynosi 6.000
nadwyżka zaś ponad to wynagrodzenie
wolne od podatku wynosi . . . . . . '10
podatek należy potrącić w kwocie 10 zł
zamiast 60 zł.

2. Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej, niż pozostaje z wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

P r z y k ł a d: zł

Wynagrodzenie miesięczne 7.512
zaokrągla się w myśl art. 11
ust. 5 na 7.510 zł
co stanowi w stosunku rocznym
90.120 zł, stopa procentowa
podatku 2%, podatek 150

pozostaje pracownikowi 7.362
najwyższe wynagrodzenie bezpośrednio
niższego stopnia 90.000 zł rocznie,
czyli miesięcznie 7.500
stopa procentowa podatku 1,5%
podatek 112

pozostaje pracownikowi 7.388

Podatek należy zatem potrącić w wysokości różnicy pomiędzy zaokrągloną sumą 7.510 a sumą 7.388, czyli w kwocie 122 zł.

Do art. 13 ust. 1.

§ 28. 1. W celu ustalenia odpowiedniej rocznej kwoty dodatkowej opłaty wynagrodzenie doprowadza się do stosunku rocznego, mnożąc kwotę wynagrodzenia dziennego przez 300, tygodniowego przez 52 i miesięcznego przez 12. Przepis powyższy stosuje się również w przypadku określonym w § 20 ust. 2.

2. Ustaloną w sposób określony w ust. 1 kwotę rocznej dodatkowej opłaty należy przy wypłacie wynagrodzeń miesięcznych podzielić przez 12, tygodniowych przez 52, dziennych przez 300.

3. Obowiązek ponoszenia przez pracodawcę dodatkowej opłaty jest ściśle związany z pełnieniem przez pracownika pracy, czy to bez odpłaty, czy też za wynagrodzeniem. Jeżeli w pewnych okresach wypłaty pracownik nie pracuje, np. wskutek choroby, bezpłatnego urlopu, braku surowców, ograniczeń w produkcji, niezgłoszenia się do pracy itp. okoliczności i nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia za te okresy wypłaty, dodatkowa opłata za powyższe okresy nie należy się. Jeżeli zaś w pewnych okresach wypłaty pracownik pracuje tylko przez część okresu wypłaty (np. pracownik płatny tygodniowo pracował 4 dni w tygodniu), dodatkowa opłata należy się za czasokres wypłaty, w którym pracownik pełnił pracę, według stawki odpowiadającej wynagrodzeniu, jakie pracownik rzeczywiście otrzymał za dany okres wypłaty (tj. w danym przypadku za 4 dni).

P r z y k ł a d:

Pracownik według umowy o pracę z tygodniowym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie 400 zł dziennie. W tygodniu przepracował 4 dni i otrzymał za tydzień 400 zł × 4 = 1.600 zł. Roczne wynagrodzenie 1.600 × 52 = 83.200 zł. Roczna suma dodatkowej wypłaty wynosi 900 zł, a należność dodatkowej opłaty za tydzień (1/52) wynosi 17,30 zł, a po zaokrągleniu 17 zł.

4. Kwoty dodatkowej opłaty powinny być uwidocznione w listach płacy i w wykazach potrąceń w oddzielnej rubryce.

§ 29. 1. Jeżeli po upływie roku podatkowego okaże się, że w ciągu roku podatkowego dodatkowa opłata uiszczona została w sumie za niskiej, pracodawca jest obowiązany różnicę wpłacić w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dniu ostatniej wypłaty.

2. Gdyby z obliczenia wynikła nadpłata, pracodawcy służy prawo wycofania nadwyżki z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku podatkowego.

3. O dokonanej wpłacie w myśl ust. 1 jak również o wycofaniu nadpłaty zgodnie z ust. 2 pracodawca jest obowiązany pisemnie zawiadomić urząd skarbowy z podaniem sposobu obliczenia niedoboru lub nadwyżki oraz ze wskazaniem, z jakiej wpłaty nadwyżkę wycofał.

P r z y k ł a d y:

I. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń periodycznych:

Okres wypłaty	Wynagrodzenie miesięczne w złotych	Wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń	5.000	60.000	200
Luty	3 000	36.000	200
Marzec	8.500	102.000	—
Kwiecień	8.500	102.000	—
Maj	7.500	90.000	75
Czerwiec	6.500	78.000	125
Lipiec	3.000	36.000	200
Sierpień	8.000	96.000	20
Wrzesień	5.000	60.000	200
Październik	5.000	60.000	200
Listopad	6.500	78.000	125
Grudzień	6.000	72.000	200
	72.500		1.545

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 72.500 zł należy się dodatkowa opłata w sumie 1.500 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.545 zł, służy mu prawo wycofania nadwyżki w wysokości 45 zł z bieżąco wpłaconych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku kalendarzowego.

II. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty w przypadku wypłacania wynagrodzeń nieperiodycznych (jednorazowych) obok wynagrodzenia periodycznego (art. 12 ust. 4):

Okres wypłaty	Wynagrodzenie periodyczne w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne w złotych	Razem wynagrodzenie za okres wypłaty w złotych	Łączne wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Luty	5.000	—	5.000	60.000	200
Marzec . . .	5.000	5.000	10.000	120.000	—
Kwiecień . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Maj	5.000	—	5.000	60.000	200
Czerwiec . . .	5.000	5.000	10.000	120.000	—
Lipiec . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Sierpień . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Wrzesień . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Październik .	5.000	—	5.000	60.000	200
Listopad . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Grudzień . .	5.000	3.000	8.000	96.000	20
	60.000	13.000	73.000	—	1.820

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 73.000 zł należy się dodatkowa opłata w sumie 1.500 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.820 zł, służy mu prawo wycofania nadwyżki w wysokości 320 zł z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku podatkowego.

III. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń nieperiodycznych, wypłacanych osobom, które wynagrodzeń periodycznych nie otrzymują (art. 12 ust. 5):

Miesiąc wypłaty	Wypłacone wynagrodzenie w złotych	Wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń	4.000	48.000	200
Luty	3.500	42.000	200
Kwiecień	3.000	36.000	200
Czerwiec	6.000	72.000	200
Wrzesień	6.000	72.000	200
Październik . . .	9.000	108.000	—
Listopad	8.000	96.000	20
Grudzień	6.500	78.000	125
	46.000	—	1.145

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 46.0000 zł należy się dodatkowa opłata 2.400 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.145 zł, obowiązany jest przy wpłacaniu podatku od ostatniej sumy wynagrodzenia za dany rok podatkowy uiścić dodatkową opłatę w wysokości 1.255 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy sumą należną (2.400 zł) a już zapłaconą (1.145 zł), w terminie do dnia 7 następnego miesiąca po dniu ostatniej wypłaty.

§ 30. Wynagrodzenia za pracę, zwolnione od podatku na mocy przepisów art. 5, bierze

się pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowej opłaty za dany okres wypłaty.

Do art. 13 ust. 2.

§ 31. 1. Przedsiębiorstwa zorganizowane na zasadzie przepisów prawa handlowego, w których kapitale zakładowym uczestniczą wyłącznie: Państwo, związki samorządowe, związki międzykomunalne, spółdzielnie i związki zawodowe, uważa się za przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym, jeżeli udział Państwa wynosi co najmniej 51 %.

2. Komunalne kasy oszczędności, działające na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860), jak również Związek Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej powołany do życia rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P Nr 25, poz. 156), zalicza się do kategorii zakładów, będących pod zarządem związku samorządowego.

Do art. 13 ust. 3.

§ 32. 1. Zwalnia się od podatkowej opłaty:

a) fundacje,

b) instytucje prawnie uznanych związków religijnych,

c) stowarzyszenia wyższej użyteczności,

d) partie polityczne,

e) instytucje kredytowe,

f) instytucje i przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe,

g) instytucje dobroczynne, instytucje opieki społecznej i zakłady opiekuńcze, których zadaniem jest prowadzenie burs, internatów, ośrodków zdrowia, przychodni leczniczych, zakładów poprawczych, przytułków, schronisk noclegowych itp. urządzeń o celach opieki społecznej.

h) instytucje, organizacje i zrzeszenia, pokrywające swe wydatki ze składek członkowskich i dotacji publicznych, jeżeli zgodnie z postanowieniami statutu nie mają charakteru zarobkowego — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali i oddziałów, z wyłączeniem wynagrodzeń wypłacanych pracownikom przedsiębiorstw prowadzonych przez te instytucje, organizacje i zrzeszenia,

i) instytucje społeczne i oświatowe — wyłącznie w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom, zatrudnionym przy realizowaniu niezarobkowych celów w statucie przewidzianych,

j) szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382), kliniki szkół akademickich oraz prowadzone przez zrzeszenia pracownicze ośrodki zdrowia, przychodnie, sanatoria i domy wypoczynkowe,

k) prywatne szkoły akademickie (ustawa z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich, Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 1, poz. 6), prywatne szkoły wyższe (ustawa z dnia 22 lutego 1937 r. o prywatnych szkołach wyższych, Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 89), prywatne szkoły, kursy oraz zakłady wychowawcze wszelkich typów, przewidzianych w ustawie z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) oraz prywatne szkoły muzyczne, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Kultury i Sztuki z dnia 7 grudnia 1945 r. w sprawie ustroju specjalnego szkolnictwa muzycznego (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 1, poz. 2); w przypadkach wątpliwych o charakterze szkoły orzeka kurator okręgu szkolnego,

l) szkolne organizacje samopomocowe,

ł) Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej i spółdzielnie należące do tego Związku oraz Związek Gospodarczy Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej „Społem",

m) Związek Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom zatrudnionym w centrali i w oddziałach, z wyłączeniem wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach należących do Związku,

n) instytucję Polska YMCA — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali, oddziałów i zakładów służących celom wykonywania statutowej działalności instytucji,

o) Związek Samopomocy Chłopskiej — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali i oddziałów,

p) organizację młodzieży Towarzystwo Uniwersytetów Robotniczych — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali i oddziałów,

r) pracodawców, zatrudniających uczniów przemysłowych na podstawie umów o naukę (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym, Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) oraz praktykantów — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym uczniom i praktykantom,

s) pracodawców, zatrudniających dozorców domowych, fizycznych pracowników rolnych oraz pomoc domową (służących) — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym kategoriom pracowników, przy czym — jeśli chodzi o pomoc domową — ze zwolnienia korzysta pracodawca tylko w odniesieniu do jednego pracownika tej kategorii,

t) za uprzednią pisemną zgodą dyrektora właściwej izby skarbowej — pracodawców wypłacających wynagrodzenia nieperiodyczne (art. 12 ust. 5) — w odniesieniu do dodatkowej opłaty od tych wynagrodzeń nieperiodycznych, jeżeli zostanie stwierdzone, iż tego rodzaju system wynagradzania pracowników jest stale stosowany przez pracodawcę.

2. Obniża się stawki dodatkowej opłaty pracodawcom, zatrudniającym pracowników na podstawie stosunku pracy, lecz w okresie niepełnego dnia pracy, np. buchalterów na godziny, administratorów domów, prowadzących meldunki itp. — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym kategoriom pracowników:

a) o 50%, jeżeli pracownik jest zatrudniony przynajmniej u 2 pracodawców,

b) o 75%, jeżeli jest zatrudniony przynajmniej u 4 pracodawców,

c) o 85%, jeżeli jest zatrudniony przynajmniej u 6 pracodawców.

3. Ulga określona w ust. 2 przysługuje w tych tylko przypadkach, gdy pracodawca prowadzi wykaz pozostałych pracodawców zatrudniających danego pracownika z podaniem ich dokładnego adresu.

Do art. 15.

§ 33. 1. Wypłata dwóch lub więcej wynagrodzeń ma miejsce w tych przypadkach, gdy pracownik pełni u jednego pracodawcy kilka odrębnych funkcji, nie mających ze sobą ścisłej łączności, jak np. praca biurowa, za której pełnienie pobiera jedno wynagrodzenie, i administracja domu czynszowego, będącego własnością tegoż przedsiębiorstwa, za którą to administrację pobiera drugie wynagrodzenie. Jeżeli łączna suma takich odrębnych wynagrodzeń przekroczy w okresie roku kwotę 72.000 zł, pracodawca obowiązany jest obliczyć wysokość należnego podatku od łącznej sumy, odliczyć podatek już w ciągu roku zapłacony, różnicę zaś potrącić najpóźniej od wynagrodzenia należnego za ostatni okres wypłaty danego roku podatkowego i wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego do dnia 7 następnego miesiąca po dokonaniu ostatniej wypłaty. Ewentualnie wynikająca z obliczenia nadwyżka nie podlega zwrotowi.

2. Przy obliczaniu należności podatku w myśl art. 15 należy jednocześnie przeprowadzić obliczenie należności dodatkowej opłaty za cały rok, przy czym uwzględnia się nie poszczególne kwoty wypłacane jednemu pracownikowi z tytułu dwóch lub więcej wynagrodzeń, lecz ich sumę łączną. W tych przypadkach odpada obowiązek stosowania przepisów § 29 odnośnie do poszczególnych wynagrodzeń, z tym jednak, że wynikająca z obliczenia nadwyżka zapłaconej w ciągu roku dodatkowej opłaty ponad ostatecznie ustaloną należność podlega zarachowaniu na dodatkową opłatę należną za pierwsze okresy następnego roku lub w razie braku tych należności — zwrotowi w gotówce.

Do art. 15, 16 i 17.

§ 34. 1. Przy obliczaniu różnicy podatku w myśl art. 15, art. 16 zdanie drugie i art. 17 za dany rok podatkowy bierze się pod uwagę kwoty wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w ciągu roku, bez względu na okres wypłaty, jakiego dotyczą.

2. Dla celów stosowania zniżek lub zwyżek rodzinnych (art. 9 i 10) w przypadkach, przewidzianych w ust. 1, przyjmuje się stan rodzinny na dzień 31 grudnia roku kalendarzowego, poprzedzającego rok, w którym powstał obowiązek obliczenia i wpłacenia podatku (art. 15 ust. 2, art. 16 zdanie drugie i art. 17 ust. 2).

3. Jako kwotę potrąconego podatku w myśl art. 11 przyjmuje się całą kwotę potrąconego podatku w danym roku kalendarzowym bez

względu na to, jakiego okresu wypłaty ona dotyczy.

§ 35. 1. W przypadkach, w których pracodawca nie potrącił należnego podatku od wypłaconych wynagrodzeń, lecz poniósł go z własnych funduszów, należy przy obliczeniu łącznej sumy wynagrodzeń przyjąć wynagrodzenie w sumie brutto, to znaczy do sumy otrzymanego przez pracownika wynagrodzenia doliczyć zapłacony przez pracodawcę podatek.

2. W celu ustalenia podatku od łącznych wynagrodzeń bierze się pod uwagę również takie wynagrodzenia, które ze względu na wysokość nieprzekraczającą kwoty 72.000 zł (art. 5 ust. 1 pkt 19) nie podlegały opodatkowaniu u poszczególnych pracodawców. Wynagrodzeń zwolnionych na mocy pozostałych przepisów art. 5 dekretu nie bierze się pod uwagę.

3. Obliczenie różnicy podatku od łącznych wynagrodzeń należy przeprowadzić na przepisanym w tym celu formularzu.

4. Nie ma obowiązku składania obliczenia różnicy w przypadkach, gdy pracownik był zatrudniony u dwóch lub więcej pracodawców nie równocześnie, jak również wtedy, gdy łączna suma wynagrodzeń otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od wszystkich pracodawców razem nie przekroczyła 72.000 zł.

5. Nie stosuje się przepisu art. 17, jeżeli przeprowadzone obliczenie nie wykaże nadwyżki ponad sumę podatku potrąconego przy wypłatach za poszczególne okresy wypłaty.

Do art. 17 ust. 3.

§ 36. 1. Jeżeli z łącznej sumy wynagrodzeń, ustalonej do wymiaru podatku, po potrąceniu należnej sumy podatku, pozostanie mniej, niż wynosi najwyższe wynagrodzenie wolne od podatku, należy podatek obliczyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki wynagrodzenia ponad górną granicę wynagrodzenia wolnego od podatku.

P r z y k ł a d:

	zł
Łączne wynagrodzenie roczne wynosi	72 100
stopa podatkowa 1%, podatek	721
pozostaje podatnikowi	71.379
roczne zaś wynagrodzenie wolne od podatku wynosi	72.000
należy zatem pobrać jedynie nadwyżkę ponad to wynagrodzenie w wysokości .	100

2. Podatek należy pobrać w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po uwzględnieniu podatku nie pozostało mniej, niż pozostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po pobraniu podatku na ten stopień przypadającego.

P r z y k ł a d:

	zł
Łączne wynagrodzenie roczne wyniosło	110.500
stopa podatkowa 3%, podatek	3.315
pozostaje pracownikowi	107.185
najwyższe wynagrodzenie bezpośrednio niższego stopnia	110.000
stopa podatkowa 2,5%, podatek . . .	2.750
pozostaje pracownikowi	107.250

Podatek należy zatem pobrać w wysokości różnicy pomiędzy sumą 110.500 zł a sumą 107.250 zł, czyli w kwocie 3.250 zł.

§ 37. 1. Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15 dekretu oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17 dekretu) za rok 1945 skalę podatku przewidzianą w dekrecie w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1946 r., a odpowiadającą sumie całorocznego wynagrodzenia, stosuje się do wynagrodzeń wypłaconych w okresie wrzesień — grudzień 1945 r. Podatek od wynagrodzeń wypłaconych do dnia 31 sierpnia 1945 r. należy obliczyć według skali, przewidzianej w ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 26, poz. 226, z 1939 r. Nr 89, poz. 566, z 1944 r. Nr 9, poz. 46), również odpowiadającej sumie całorocznego wynagrodzenia.

2. W przypadkach, gdy w okresie od dnia 1 września 1945 r. do dnia 30 czerwca 1946 r. wypłacono wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 września 1945 r., do obliczenia należnego podatku przyjmuje się wysokość wypłaconego wynagrodzenia przed 1 września 1945 r. łącznie z wyrównaniem bieżąco wypłacanym w okresie od dnia 1 września 1945 r. do dnia 30 czerwca 1946 r., odliczeniu zaś od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany przed 1 września 1945 r. na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

3. Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. 6 dekretu w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1946 r.) oraz periodycznych zmiennych (art. 12 ust. 4 dekretu w brzmieniu obowiązującym do dnia 30

czerwca 1946 r.) za okres wrzesień — grudzień 1945 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 dekretu w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1946 r. przyjmuje się wysokość wynagrodzenia wypłaconego od początku roku, odliczeniu zaś od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

§ 38. Pracodawcom, którzy w okresie poprzedzającym dzień 1 listopada 1946 r. stosowali do wynagrodzeń periodycznych zmiennych system obliczania podatku w myśl przepisu art. 12 ust. 4 w brzmieniu dekretu z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 187), służy prawo obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu dekretu z dnia 12 czerwca 1946 r. od wynagrodzeń rzeczywiście wypłaconych w okresie styczeń — październik 1946 r. i — w przypadku stwierdzenia u poszczególnych podatników nadwyżki podatku zapłaconego ponad podatek obliczony zgodnie z wyżej przedstawionymi zasadami — prawo potrącenia tej nadwyżki od podatku od wynagrodzeń tego samego podatnika, przypadającego za następne czasokresy w terminie określonym w § 40.

§ 39. Obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wypłaconych w roku kalendarzowym 1946 (§ 29 i § 33 ust. 2) dokonywa się w sposób następujący:

a) od wynagrodzeń wypłaconych w okresie styczeń — czerwiec 1946 r. przyjmuje się 6/12 części rocznej sumy dodatkowej opłaty przypadającej według skali art. 13 dekretu w brzmieniu pierwotnym (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 38, poz. 220), a odpowiadającej pełnej sumie wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w 1946 r.; jeżeli wynagrodzenie roczne przekroczyło kwotę 60.000 zł, odpada obowiązek opłacania dodatkowej opłaty za ten okres, a ewentualna nadpłata z tego okresu podlega zarachowaniu na poczet należności dodatkowej opłaty przypadającej za okresy następne;

b) od wynagrodzeń wypłaconych w okresie lipiec — październik 1946 r. przyjmuje się 4/12 części rocznej sumy dodatkowej opłaty przypadającej według skali art. 13 w brzmieniu dekretu z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 187), a odpowiadającej pełnej sumie wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w 1946 r.; jeżeli wynagrodzenie roczne przekroczyło kwotę 80.000 zł, odpada obowiązek opłacania dodatkowej opłaty za okres lipiec — październik 1946 r., a ewentualna nadpłata z tego okresu podlega zarachowaniu na poczet należności dodatkowej opłaty przypadającej za okresy następne;

c) od wynagrodzeń wypłaconych w okresie listopad — grudzień 1946 r. przyjmuje się 2/12 części rocznej sumy dodatkowej opłaty przypadającej według skali art. 13 w brzmieniu dekretu z dnia 19 listopada 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 381), a odpowiadającej pełnej sumie wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w 1946 r.; jeżeli wynagrodzenie roczne przekroczyło kwotę 100.000 zł, odpada obowiązek opłacania dodatkowej opłaty za okres listopad — grudzień 1946 r.

§ 40. Pracodawcom, którzy przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia dokonali potrącenia podatku według przepisów poprzednio obowiązujących lub przy obliczeniu podatku zastosowali niewłaściwy sposób ustalenia wysokości wynagrodzenia albo też nienależnie uiścili dodatkową opłatę z art. 13 dekretu, służy prawo sprostowania dokonanych obliczeń i wpłat oraz potrącenia ewentualnej nadpłaty zarówno z podatku, jak i z dodatkowej opłaty, należnych za miesiące następne. Gdyby z obliczenia okazało się, że podatek lub dodatkową opłatę wpłacono w kwocie za niskiej, różnicę należy dopłacić w terminie do dnia 30 września 1947 r. bez obowiązku uiszczenia dodatku za zwłokę. O dokonanym sprostowaniu pracodawca jest obowiązany zawiadomić urząd skarbowy w powyższym terminie.

§ 41. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą co do przepisów § 20 oraz § 28 od dnia 1 lipca 1946 r., a co do pozostałych przepisów z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1946 r.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 marca 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 75).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1947 r Nr 54, poz. 291).

272

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 lipca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 23 maja 1947 r. w sprawie wysokości stawki scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zarówno nabytych w kraju lub zagranicą (importowanych), jak i wytworzonych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów, wymienionych w § 1, obowiązane są: Centrala Żelaza i Stali oraz Zjednoczenie Przemysłu Metali Nieżelaznych.

§ 3. 1. Scalony podatek obrotowy wynosi 5% podstawy opodatkowania.

2. Podstawę opodatkowania stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), osiągnięty przez Centralę Żelaza i Stali oraz Zjednoczenie Przemysłu Metali Nieżelaznych ze sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów wytworami, wymienionymi w § 1, dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, niezależnie od tego, czy one mają odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów wytworami, wymienionymi w § 1, od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

§ 5. 1. Centrala Żelaza i Stali oraz Zjednoczenie Przemysłu Metali Nieżelaznych wpłacają scalony podatek obrotowy do terytorialnie właściwych dla nich urzędów rewizyjnych w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Centrala Żelaza i Stali oraz Zjednoczenie Przemysłu Metali Nieżelaznych obowiązane są do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51), z zastosowaniem stawki scalonego podatku, ustalonej w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów, osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Hutniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, ze sprzedaży wytworów, wymienionych w § 1, w czasie do dnia 31 marca 1947 r. będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urzędy rewizyjne, o których mowa w § 5 ust. 1, uprawnione są do kontroli prawidłowości obliczania oraz terminowego wpłacania scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1947 r.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1947 r. Nr 54, poz. 292).

273

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 lipca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów przemysłu węglowego.

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 23 maja 1947 r. w sprawie wysokości stawki scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów przemysłu węglowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów przemysłu węglowego zarówno nabytych w kraju lub zagranicą (importowanych), jak i wytworzonych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Węglowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży produktów, wymienionych w § 1, obowiązana jest Centrala Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego.

§ 3. 1. Scalony podatek obrotowy wynosi 4% podstawy opodatkowania.

2. Podstawę opodatkowania stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), osiągnięty przez Centralę Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego ze sprzedaży produktów, wymienionych w § 1.

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów produktami przemysłu węglowego, dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Węglowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, niezależnie od tego, czy mają one odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów produktami przemysłu węglowego, od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

§ 5. 1. Centrala Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego wpłaca scalony podatek obrotowy do terytorialnie właściwego dla niej urzędu rewizyjnego w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Centrala Zbytu Produktów Przemysłu Węglowego obowiązana jest do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51), z zastosowaniem stawki scalonego podatku, ustalonej w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów, osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Węglowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, ze sprzedaży produktów przemysłu węglowego w czasie do dnia 31 marca 1947 r. będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urząd rewizyjny, o którym mowa w § 5 ust. 1, uprawniony jest do kontroli prawidłowości obliczania oraz terminowego wpłacania scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1947 r.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1947 r. Nr 54, poz. 293).

274

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lipca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 23 maja 1947 r. w sprawie wysokości stawki scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobor scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zarówno nabytych w kraju lub zagranicą (importowanych), jak i wytworzonych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wytworów, wymienionych w § 1, obowiązana jest Centrala Tekstylna.

§ 3. 1. Scalony podatek obrotowy wynosi 10% podstawy opodatkowania.

2. Podstawę opodatkowania stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23), osiągnięty przez Centralę Tekstylną ze sprzedaży wytworów przemysłu, objętego Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów wytworami, wymienionymi w § 1, dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, niezależnie od tego, czy mają one odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów wytworami, wymienionymi w § 1, od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

§ 5. 1. Centrala Tekstylna wpłaca scalony podatek obrotowy do terytorialnie właściwego dla niej urzędu rewizyjnego w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Centrala Tekstylna obowiązana jest do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51), z zastosowaniem stawki scalonego podatku, ustalonej w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów, osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Włókienniczego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, ze sprzedaży wytworów, wymienionych w § 1, w czasie do dnia 30 kwietnia 1947 r., będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urząd rewizyjny, o którym mowa w § 5 ust. 1, uprawniony jest do kontroli prawidłowości obliczania oraz terminowego wpłacania scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1947 r.

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 sierpnia 1947 r. Nr 54, poz. 295)

275

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ZIEM ODZYSKANYCH, APROWIZACJI I SKARBU

z dnia 15 lipca 1947 r.

w sprawie nadzoru nad wymiarem i poborem podatku gruntowego.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224) i na podstawie § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 r. o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 296) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Główny pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego powołuje biuro i ustali jego organizację.

2. Pracowników biura powołuje i odwołuje główny pełnomocnik rządowy.

§ 2. Dla wykonywania obowiązków wojewódzkich i powiatowych pełnomocników rządowych dla spraw podatku gruntowego w dziedzinie nadzoru nad wymiarem i poborem podatku gruntowego powołani będą odpowiedni pracownicy przez:

a) głównego pełnomocnika rządowego dla wojewódzkich pełnomocników rządowych i na ich wniosek,

b) wojewódzkiego pełnomocnika rządowego dla powiatowych pełnomocników rządowych i na ich wniosek.

§ 3. Wojewoda, starosta lub prezydent miasta przydziela pełnomocnikowi odpowiedni lokal oraz pomoce biurowe.

§ 4. Wymiary podatku gruntowego dokonywane będą na podstawie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 198) i przepisów na jego podstawie wydanych z uwzględnieniem zmian, wynikających z ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 224), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 r. o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 296) i rozporządzenia niniejszego.

§ 5. 1. Główny pełnomocnik rządowy powoła poborców społecznych w ilości zależnej od warunków lokalnych spośród osób wymienionych w art. 8 ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego.

2. Poborcy społeczni otrzymają premie w zależności od wykonania planu pracy oraz diety i zwrot kosztów podróży w wysokości ustalonej przez głównego pełnomocnika rządowego dla spraw podatku gruntowego.

3. Poborcy społeczni stanowią aparat pomocniczy powiatowych pełnomocników rządowych przy poborze podatku gruntowego.

4. Wykonując przepisy ust. 1 i 2, główny pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego działa w porozumieniu z Ministerstwami: Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 6. 1. Zarządy gmin wiejskich i miejskich przekazują do kasy urzędu skarbowego 3% ogólnych wpływów podatku gruntowego w trybie i terminie wskazanym w art. 5 ust. 2 i 3 oraz art. 6 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199). Wspomniane 3% będą obliczane od wpływów podatku gruntowego w gotówce jak również w ziemiopłodach według równowartości zboża (§ 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1947 r. o obowiązku uiszczenia przez niektóre gospodarstwa rolne podatku gruntowego w ziemiopłodach).

2. Sumami tymi dysponują pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego w porozumieniu z naczelnikami urzędów skarbowych na wydatki wymienione w art. 9 ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego.

§ 7. 1. Gminy miejskie i wiejskie obowiązane są przydzielić do dyspozycji powiatowego pełnomocnika rządowego dla spraw podatku gruntowego swoich pracowników, zatrudnionych przy wymiarze i poborze podatku gruntowego. Gminy, nie mające takich pracowników, obowiązane są zaangażować konieczną ich ilość. Pracownicy ci płatni są z budżetów gmin według przepisów uposażeniowych, obowiązu-

jących w samorządzie terytorialnym, a ponadto otrzymują premie specjalne, przewidziane w art. 9 ustawy.

2. W przypadku, gdy gminy miejskie lub wiejskie nie przydzielą w ustalonym terminie koniecznej ilości pracowników, o których mowa w ust. 1, pełnomocnik rządowy do spraw podatku gruntowego — w porozumieniu z przewodniczącym wydziału powiatowego w odniesieniu do gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowego związku samorządowego, a z przewodniczącym wydziału wojewódzkiego w odniesieniu do miast wydzielonych, zaś w porozumieniu z Ministerstwem Administracji Publicznej w odniesieniu do m. st. Warszawy i m. Łodzi — może przyjąć i zatrudnić pracowników na rachunek odnośnych gmin.

§ 8. Główny pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego w porozumieniu z Ministerstwami: Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych określi:

a) sposób i zakres przeprowadzania kontroli gmin i powiatowych związków samorządowych przez wojewódzkich i powiatowych pełnomocników,

b) zakres, terminy i tryb składania sprawozdań przez gminy wiejskie i powiaty oraz pełnomocników wojewódzkich i powiatowych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Czajkowski

w/z Minister Aprowizacji:
Kazimierz Sokołowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P z dnia 22 sierpnia 1947 r Nr 55, poz. 300)

276

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lipca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie nadania statutu „Zrzeszeniu Przedsiębiorców Gorzelń Rolniczych".

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. o utworzeniu przymusowego zrzeszenia przedsiębiorców gorzelń rolniczych (Dz. U. Nr 32, poz. 139) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przymusowemu zrzeszeniu przedsiębiorców gorzelń rolniczych pod nazwą „Zrzeszenie Przedsiębiorców Gorzelń Rolniczych" nadaje się statut, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Tkaczow

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 lipca 1947 r.

S T A T U T

ZRZESZENIA PRZEDSIĘBIORCÓW GORZELŃ ROLNICZYCH

Postanowienia ogólne

§ 1. Zrzeszenie Przedsiębiorców Gorzelń Rolniczych jest organizacją przymusową, działającą na podstawie dekretu z dnia 2.4. 1947 r. o utworzeniu przymusowego zrzeszenia przedsiębiorców gorzelń rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 139) oraz niniejszego statutu.

Zrzeszenie posiada osobowość prawną.

Siedzibą zrzeszenia jest miasto st. Warszawa.

Zrzeszenie może zakładać oddziały.

Działalność Zrzeszenia

§ 2. Przedmiotem działalności Zrzeszenia jest:

A. Nadzór oraz współdziałanie w zakresie:

1) produkcji i wykonania planu produkcji spirytusu w gorzelniach, prowadzonych przez członków Zrzeszenia, jak również,

2) wykonania dostaw spirytusu z tych gorzelń, przez:

a) udzielanie pomocy przy racjonalizacji ich gospodarki technicznej i finansowej, w szczególności w drodze organizowania i udzielania pomocy naukowo-technicznej dla gorzelń, szkolenia sił fachowych, ustalania wytycznych dla umów z pracownikami oraz kontroli technicznej gorzelń,

b) organizowanie i współdziałanie w odbudowie, budowie i remontach gorzelń oraz w zaopatrzeniu gorzelń w surowce, opał, urządzenia i materiały pomocnicze,

c) nadzór i współdziałanie w wykonaniu przez gorzelnie obowiązków przewidzianych w obowiązujących przepisach o monopolu spirytusowym oraz zarządzeniach dotyczących gorzelń rolniczych, wydanych przez właściwe władze państwowe, a w szczególności nadzór i współdziałanie w zaspokojeniu zapotrzebowania Państwowego Monopolu Spirytusowego na spirytus surowy z gorzelń rolniczych oraz dokonywaniu dostaw spirytusu z tych gorzelń,

d) zbieranie, opracowywanie i dostarczanie danych statystycznych, udzielanie opinii, składanie wniosków dotyczących produkcji spirytusu w gorzelniach rolniczych oraz ceny za ten spirytus, wykonywanie innych, powierzonych przez Ministra Skarbu lub Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych czynności w zakresie gorzelnictwa rolniczego oraz reprezentowanie ogółu przedsiębiorców — członków Zrzeszenia wobec władz i Państwowego Monopolu Spirytusowego.

B. Prowadzenie rozliczeń między Państwowym Monopolem Spirytusowym a członkami Zrzeszenia z tytułu dostaw spirytusu oraz współdziałanie w finansowaniu produkcji gorzelń, współdziałanie z przedsiębiorstwami oraz uczestniczenie lub współdziałanie z instytucjami, mającymi na celu obsługę materiałową, techniczną i naukową gorzelń oraz współdziałanie w tym zakresie z przedsiębiorcami — członkami Zrzeszenia.

C. Uczestniczenie — za zgodą Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych — w instytucjach, mających na celu rozwój produkcji, zużycia lub przerobu spirytusu na cele niekonsumcyjne.

D. Organizowanie za zezwoleniem Ministra Skarbu, w przypadku zawarcia odnośnych umów z Państwowym Monopolem Spirytusowym, zbytu spirytusu na cele niekonsumcyjne, wyprodukowanego przez gorzelnie rolnicze.

Członkowie

§ 3. Członkiem Zrzeszenia jest każdy przedsiębiorca gorzelni rolniczej w rozumieniu art. 1 ust. 2 dekretu o utworzeniu przymusowego zrzeszenia przedsiębiorców gorzelń rolniczych.

§ 4. Członkowie Zrzeszenia obowiązani są:

a) współdziałać ze Zrzeszeniem i ułatwiać mu wykonanie jego zadań,

b) stosować się do przepisów niniejszego statutu oraz postanowień i zarządzeń władz Zrzeszenia, wydanych zgodnie z tymi przepisami,

c) uiszczać od dostarczonego spirytusu opłaty procentowe na koszty utrzymania i fundusze Zrzeszenia wg stawek uchwalonych przez Radę i zatwierdzonych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych; opłaty te będą potrącane z ceny spirytusu, płaconej przez Państwowy Monopol Spirytusowy.

§ 5. Członkowie mają prawo do usług Zrzeszenia w ramach jego działalności statutowej.

Władze

§ 6. Władzami Zrzeszenia są:

1) Rada
2) Zarząd
3) Komisja Rewizyjna.

§ 7. Do zakresu działania Rady należy:

a) wybór i odwoływanie członków Zarządu oraz wybór Komisji Rewizyjnej;

b) uchwalanie wysokości opłat procentowych (§ 4 lit. c) oraz warunków ich uiszczania;

c) uchwalanie budżetu i planu inwestycyjnego Zrzeszenia oraz kontrola ich wykonania;

d) rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań rocznych z działalności Zrzeszenia oraz zamknięć rachunkowych;

e) decydowanie o przeznaczeniu nadwyżek i sposobie pokrycia niedoborów;

f) uchwalanie regulaminów i upoważnień dla Zarządu;

g) ustalenie wynagrodzenia dla członków Zarządu Komisji Rewizyjnej;

h) uchwalanie absolutorium dla Zarządu na wniosek Komisji Rewizyjnej;

i) decydowanie o tworzeniu specjalnych funduszów i ustalanie zasad gospodarki tymi funduszami;

j) decydowanie w sprawach kupna, sprzedaży i obciążeń nieruchomości Zrzeszenia;

k) określanie warunków oraz maksymalnej wysokości kredytów udzielanych za pośrednictwem Zrzeszenia poszczególnym przedsiębiorcom, o ile warunki te i maksymalna wysokość nie zostaną ustalone przez kredytodawcę;

l) projektowanie kalkulacji kosztów produkcji i warunków dostaw spirytusu;

m) ustalanie wytycznych dla umów z pracownikami gorzelń;

n) decydowanie o tworzeniu oddziałów Zrzeszenia;

o) uchwalanie wniosków dotyczących zmiany statutu oraz rozwiązania Zrzeszenia

§ 8. Na okres pierwszych dwóch lat Rada składa się z 11 członków, z których 6-ciu delegują organizacje gorzelń spółdzielczych, 4-ch gorzelnie państwowe oraz 1-go Minister Rolnictwa i Reform Rolnych jako przedstawiciela innych gorzelń rolniczych. Członków Rady deleguje się na 2 lata, mogą oni jednak być odwołani w każdym czasie. W ciągu tych dwóch lat Rada opracuje projekt zmiany statutu, zapewniający udział we władzach Zrzeszenia przedstawicieli członków Zrzeszenia w stosunku do ilości posiadanych gorzelń oraz interesów terenowych.

§ 9. Rada wybiera ze swego grona przewodniczącego, jego zastępcę i sekretarza, którzy stanowią Prezydium Rady. Wybór przewodniczącego i zastępcy wymaga zatwierdzenia przez Ministrów Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych. W razie dwukrotnego niezatwierdzenia wyboru lub w razie nieprzedstawienia wniosku o zatwierdzenie w ciągu 14 dni od daty wyboru, Ministrowie: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych mianują przewodniczącego i jego zastępcę spośród członków Rady.

Przewodniczący podpisuje umowy zawierane z członkami Zarządu.

§ 10. Dla ważności zebrań Rady niezbędne jest zawiadomienie o terminie zebrania wszystkich członków Rady oraz delegatów Ministrów (§ 18) conajmniej na pięć dni przed terminem zebrania i obecność przynajmniej przewodniczącego lub zastępcy oraz 5 -ciu członków Rady.

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów; w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego. Zebranie Rady zwołuje przewodniczący z własnej inicjatywy, na żądanie delegata Ministra lub na wniosek podpisany przez 3 członków Rady.

§ 11. Zarząd składa się z 3-ch członków, wybieranych i zwalnianych przez Radę, z których jednego Rada desygnuje na stanowisko Prezesa Zarządu. Wybór ten wymaga zatwierdzenia przez Ministrów: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, przy czym w razie niezatwierdzenia wyboru mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 9 statutu.

Członek Zarządu nie może być członkiem Rady.

Zarząd odbywa posiedzenia w terminach ustalonych regulaminem.

§ 12. Zarząd reprezentuje Zrzeszenie i prowadzi czynności Zrzeszenia w ramach statutu i regulaminów oraz upoważnień uchwalonych przez Radę.

Zobowiązania, weksle i obligi podpisuje za Zrzeszenie Prezes łącznie z jednym z członków Zarządu. Korespondencję bieżącą oraz pokwitowanie z odbioru pieniędzy, przesyłek i dokumentów podpisuje Prezes, jeden z członków Zarządu lub kierownik Biura Zarządu.

Zastępstwo Prezesa, w razie niemożności pełnienia przezeń obowiązków, sprawuje członek Zarządu wyznaczony przez Radę.

§ 13. Do Komisji Rewizyjnej Rada wybiera na okres 2-letni 3 członków oraz 2-ch zastępców, w tym przynajmniej jednego członka i jednego zastępcę ze swojego grona.

Zadaniem Komisji jest badanie działalności oraz sprawdzanie rachunkowości Zrzeszenia. Przewodniczącego Komisji wyznacza Rada. Dla prawomocności uchwał Komisji niezbędna jest obecność Przewodniczącego i dwóch członków lub zastępców, przy równości głosów decyduje głos Przewodniczącego.

Gospodarka finansowa

§ 14. Fundusze Zrzeszenia stanowią:

a) opłata procentowa (§ 4 lit. c);

b) dochody z majątku Zrzeszenia;

c) inne wpływy.

§ 15. Na podstawie uchwały Rady może być utworzony fundusz odbudowy i budowy gorzelń rolniczych, na który przekazywane będą:

a) potrącenia części kwoty przyznanej w kalkulacji ceny nabycia spirytusu pod pozycją „amortyzacja i remont";

b) kredyty przeznaczone w Państwowym Planie Inwestycyjnym na cele budowy i odbudowy gorzelń rolniczych;

c) inne wpływy przeznaczone na cele budowy i odbudowy gorzelń rolniczych.

Wydatki z tego funduszu powinny być dokonywane w granicach planu inwestycyjnego. Ponadto Zrzeszenie może na podstawie uchwały Rady tworzyć inne fundusze, w ramach działalności statutowej Zrzeszenia.

§ 16. Rok obrachunkowy określa Rada.

§ 17. Do sprawozdań rocznych z działalności Zrzeszenia winny być dołączone zestawienia uwidoczniające wysokość wydatków na koszty utrzymania Zrzeszenia oraz wydatki z poszczególnych funduszów Zrzeszenia. Bilans oraz sprawozdania rachunkowe podlegają ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

Nadzór rządowy

§ 18. Nadzór nad Zrzeszeniem sprawują Ministrowie: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem powołanych przez siebie delegatów.

Do zakresu uprawnień delegata należy:

a) czuwanie nad przestrzeganiem przez władze Zrzeszenia obowiązujących przepisów;

b) wnoszenie sprzeciwów przeciw uchwałom i postanowieniom niezgodnym z tymi przepisami, jak również w przypadkach przewidzianych w § 19 statutu;

c) uczestniczenie w posiedzeniach władz Zrzeszenia;

d) prawo wglądu do akt, ksiąg, dokumentów i korespondencji Zrzeszenia.

§ 19. Postanowienia władz Zrzeszenia w sprawach:

a) ustalania budżetu i planu inwestycyjnego Zrzeszenia;

b) wysokości opłat procentowych od ceny spirytusu;

c) tworzenia funduszów i ustalania zasad ich wydatkowania;

d) przeznaczenie nadwyżek lub sposobu pokrycia niedoborów;

e) w których obecny na posiedzeniu członek danej władzy Zrzeszenia zgłasza do protokółu sprzeciw przeciw powziętej uchwale w nieobecności jednego lub obu delegatów —

— powinny być pisemnie komunikowane delegatom. Delegatowi przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu przeciwko tym postanowieniom w ciągu 5 dni od daty ich zakomunikowania.

§ 20. W razie wniesienia sprzeciwu przez delegata władze Zrzeszenia obowiązane są wstrzymać wykonanie danego postanowienia na dni 14 od daty zakomunikowania im sprzeciwu.

Jeżeli Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych nie wyda w tym terminie decyzji zawieszającej wykonanie postanowienia na dalszy określony przeciąg czasu lub decyzji uchylającej postanowienie, to postanowienia, co do których zgłoszono sprzeciw, nabierają mocy obowiązującej.

§ 21. Przewodniczący Rady będzie zawiadamiał Ministerstwo Skarbu oraz Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych o zwoływanych posiedzeniach Rady względnie Prezydium Rady, załączając jednocześnie porządek dzienny tych posiedzeń. Przedstawicielom wymienionych

władz przysługuje prawo uczestniczenia w zwołanych posiedzeniach, jednak bez prawa udziału w głosowaniu.

Rozwiązanie Zrzeszenia

§ 22. W przypadku rozwiązania Zrzeszenia Komisja powołana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych przeprowadza likwidację Zrzeszenia, a pozostały, po pokryciu zobowiązań, majątek Zrzeszenia przekazany będzie na cele związane z rozwojem gorzelnictwa rolniczego.

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 2 sierpnia 1947 r. Nr 104, poz. 694).

277

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 lipca 1947 r.

o upoważnieniu urzędów celnych do orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych oraz ustalenia okręgów ich terytorialnej właściwości.

Na podstawie § 1 p. a) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 czerwca 1947 r. o określeniu władz administracji skarbowej uprawnionych do orzecznictwa w sprawach o przestępstwa skarbowe (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 261) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do orzekania w sprawach o przestępstwa skarbowe, określone w art. 47 — 57 i w art. 64 § 2 prawa karnego skarbowego z dnia 11 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 140) upoważnia się niżej wymienione urzędy celne:

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg miejscowej właściwości obejmuje:
WARSZAWA	Terespol	powiaty: Biała Podlaska, Łuków, Radzyń Podlaski, Siedlce — województwa lubelskiego.
	Białystok	miasto: Białystok. powiaty: obszar województwa białostockiego.
	Olsztyn	miasto: Olsztyn. powiaty: obszar województwa olsztyńskiego za wyjątkiem powiatu Braniewo.
	Łódź	miasto: Łódź. powiaty: obszar województwa łódzkiego.
	Warszawa	miasto: stoł. m. Warszawa powiaty: obszar województwa warszawskiego.

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg miejscowej właściwości obejmuje:
GDYNIA	Gdańsk — Nowy Port	miasto: Gdańsk. powiaty: Elbląg, Gdańsk, Malbork, Sztum, Kwidzyń, Tczew, Starogard, województwa gdańskiego, oraz powiat Braniewo, województwa olsztyńskiego.
	Gdynia	miasto: Gdynia. powiaty: Wejherowo (morski), Lębork, Kartuzy, Kościerzyna województwa gdańskiego, oraz powiaty Słupsk, Bytów województwa szczecińskiego.
	Ustka	powiaty: Sławno, Miastko, Koszalin, Kołobrzeg, Szczecinek, Drawsko, Białogard województwa szczecińskiego.
	Szczecin	miasto: Szczecin. powiaty: Gryfino, Kamień, Nowogard, Stargard, Szczecin, Wolin, Łobez, Gryfice, Pyrzyce województwa szczecińskiego.

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg miejscowej właściwości obejmuje:
POZNAŃ	Kostrzyń n/O	powiaty: Chojna, Myślibórz, Choszczno województwa szczecińskiego, oraz powiaty Gorzów, Strzelce, Kraińskie województwa poznańskiego.
	Rzepin	powiaty: Rzepin, Świebodzin, Sulęcin województwa poznańskiego.
	Gubin	powiaty: Gubin, Krosno, Zielona Góra województwa poznańskiego.
	Poznań	miasta: Gniezno, Poznań. powiaty: Chodzież, Czarnków, Gniezno, Gostyń, Jarocin, Kalisz, Kępno, Koło, Konin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Miedzychód, Mogilno, Nowy Tomyśl, Oborniki, Ostrów Wlkp., Piła, Poznań, Rawicz, Śrem, Środa, Szamotuły, Turek, Wągrowiec, Wolsztyn, Września, Wschowa, Żnin, Skwierzyna, Międzyrzecz, Babimost województwa poznańskiego, oraz powiat Wałcz województwa szczecińskiego.
	Bydgoszcz	miasta: Bydgoszcz, Grudziądz Toruń. powiaty: obszar województwa pomorskiego. powiaty: Człuchów, Złotów województwa szczecińskiego.
GLIWICE	Zgorzelec	powiaty: Bolesławiec, Lwówek Śląski, Lubań, Zgorzelec województwa wrocławskiego.
	Wałbrzych	miasto: Wałbrzych. powiaty: Bystrzyca, Kłodzka, Jelenia Góra, Kamienna Góra, Kłodzko, Dzierżoniów, Świdnica, Jawor, Wałbrzych, Ząbkowice Śląskie województwa wrocławskiego.
	Wrocław	miasto: Wrocław. powiaty: Brzeg, Głogów, Góra, Legnica, Lubin, Milicz, Namysłów, Olawa, Oleśnica, Strzelin, Syców, Środa Śląska, Trzebnica, Wołów, Wrocław, Kożuchów, Szprotawa, Żary, Zagań, Złotoryja województwa wrocławskiego.
	Gliwice	miasta: Bytom, Gliwice, Zabrze. powiaty: Bytom, Dobrodzień, Gliwice, Głubczyce, Grodków, Kluczbork, Koźle, Niemodlin, Nisa, Oleśno, Opole, Prudnik, Racibórz, Strzelce województwa śląskiego.
	Katowice	miasta: Chorzów, Katowice, Sosnowiec. powiaty: Będzin, Lubliniec, Katowice, Pszczyna, Rybnik, Tarnowskie Góry, Zawiercie województwa śląskiego.
	Cieszyn	miasto: Bielsko. powiaty: Bielsko, Cieszyn województwa śląskiego.

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg miejscowej właściwości obejmuje:
KRAKÓW	Zwardoń	powiaty: Biała, Żywiec, województwa krakowskiego.
	Czarny Dunajec	powiaty: Nowy Targ, Limanowa województwa krakowskiego.
	Muszyna	powiaty: Nowy Sącz województwa krakowskiego, oraz powiaty Gorlice, Jasło województwa rzeszowskiego.
	Przemyśl	powiaty: Brzozów, Dębica, Jarosław, Kolbuszowa, Krosno, Lesko, Lubaczów, Łańcut, Mielec, Nisko, Przemyśl, Przeworsk, Rzeszów, Sanok, Tarnobrzeg województwa rzeszowskiego.
	Kraków	miasta: Częstochowa, Kraków, Radom, powiaty: Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa Tarnowska, Kraków, Miechów, Myślenice, Olkusz, Tarnów, Wadowice województwa krakowskiego oraz

Na obszarze Dyrekcji Ceł	Siedziba Urzędu Celnego	Okręg miejscowej właściwości obejmuje:
KRAKÓW	Kraków	powiaty: Częstochowa, Iłża z siedzibą w Wierzbniku, Jędrzejów, Kielce, Kozienice, Opatów, Pińczów, Radom, Sandomierz, Stopnica z siedzibą w Busku, Włoszczowa województwa kieleckiego.
	Chełm Lubelski	powiaty: Biłgoraj, Chełm Lub. Hrubieszów, Krasnystaw, Tomaszów Lub., Włodawa, Zamość województwa lubelskiego.
	Lublin	miasto: Lublin. powiaty: Kraśnik, Lubartów, Lublin, Puławy województwa lubelskie- skiego.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 2 sierpnia 1947 r. Nr 104. poz. 695).

278

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 lipca 1947 r.

w sprawie zarządu przymusowego nad majątkiem włoskim położonym na obszarze Państwa Polskiego.

Na podstawie art. 3 i 5 dekretu z dnia 15 listopada 1946 r. o zajęciu majątku państw pozostających z Państwem Polskim w stanie wojny w latach 1939 — 1945 i majątku osób prawnych i obywateli tych państw oraz o zarządzie przymusowym nad tymi majątkami (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 342) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Przymusowy zarząd nad majątkiem włoskim, położonym na obszarze Państwa Polskiego i podlegającym zajęciu z mocy art. 1 dekretu z dnia 15 listopada 1946 r. o zajęciu majątku państw pozostających z Państwem Polskim w stanie wojny w latach 1939 — 1945 i majątku osób prawnych i obywateli tych państw oraz o zarządzie przymusowym nad tymi majątkami (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 342) — powierza się Bankowi Gospodarstwa Krajowego.

2. Za majątek włoski, podlegający zajęciu, uważa się majątek, który w dniu 25 listopada 1946 r. należał do Państwa Włoskiego, jego osób prawnych i obywateli, chociażby majątek ten był obecnie własnością innego państwa, jego osób prawnych lub obywateli. Nie podlega jednak zajęciu majątek włoski, który na mocy dotychczas wydanych szczególnych przepisów prawnych przeszedł lub przejdzie na własność Państwa Polskiego.

3. Za majątek w rozumieniu ust. 2 uważa się wszelkie mienie ruchome i nieruchome, położone na obszarze Państwa Polskiego, wierzytelności zabezpieczone na nieruchomościach i ruchomościach, położonych w Polsce lub wciągnięte tu do rejestrów publicznych, wierzytelności niezabezpieczone, o ile siedziba lub miejsce zamieszkania dłużnika znajduje się w Polsce, albo dłużnik posiada przedsiębiorstwo wciągnięte tu do rejestru publicznego oraz inne prawa majątkowe, które mogą być zrealizowane w Polsce.

§ 2. 1. Osoby, sprawujące zarząd majątków włoskich oraz osoby, w których posiadaniu znajdują się takie majątki, obowiązane są zgłosić je na piśmie Bankowi Gospodarstwa Krajowego w ciągu 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia i przekazać je Bankowi Gospodarstwa Krajowego na jego żądanie. W tym samym terminie obowiązani są zgłosić swe długi i wierzytelności Bankowi Gospodarstwa Krajowego dłużnicy i wierzyciele (osoby fizyczne i prawne) Państwa Włoskiego, jego osób prawnych i obywateli, z wyjątkiem długów i wierzytelności, wynikających z zobowiązań powstałych ze wznowienia stosunków handlowych i finansowych po dniu 8 maja 1945 r.

2. W zgłoszeniu należy wskazać wszystkie istotne dane, dotyczące zajętego majątku. Przy zgłoszeniu długów i wierzytelności należy wskazać: wysokość sumy należnej, względnie dłużnej, tytuł prawny, na którym dług względnie wierzytelność opiera się, posiadane dokumenty lub osoby, w których posiadaniu one się znajdują, termin i miejsce płatności.

§ 3. Nie podlegają zgłoszeniu:

a) majątek Rządu Włoskiego, używany na potrzeby Misyj Dyplomatycznych lub konsularnych,

b) majątek należący do instytucyj religijnych lub prywatnych instytucyj dobroczynnych a służący wyłącznie do celów religijnych lub dobroczynnych,

c) prawa własności literackiej i artystycznej.

§ 4. Każda władza państwowa, samorządowa, osoba fizyczna lub prawna, powziąwszy wiadomość o majątku, który podlega przymusowemu zarządowi, powinna o tym niezwłocznie zawiadomić Bank Gospodarstwa Krajowego.

§ 5. 1. Zajęte majątki przy objęciu ich w zarząd przymusowy podlegają opisowi.

2. Protokół opisu i objęcia w przymusowy zarząd sporządza Bank Gospodarstwa Krajowego przy udziale dotychczasowego zarządcy lub posiadacza majątku, ewentualnie przy udziale właściwej terytorialnie władzy administracji ogólnej I instancji, zwłaszcza w razie nieobecności posiadacza lub zarządcy majątku.

3. Jeżeli dotychczasowy zarządca lub posiadacz majątku, należycie wezwany, nie stawią się do wzięcia udziału w opisie, w protokóle

należy uczynić o tym wzmiankę. Nie stawiennictwo ich nie wstrzymuje toku postępowania i nie wpływa na ważność dokonywanych czynności.

§ 6. 1. Zarządca przymusowy obowiązany jest wykonywać czynności potrzebne do prawidłowej gospodarki majątku poddanego przymusowemu zarządowi.

2. Przymusowy zarządca nie ma prawa dokonywania czynności, wykraczających poza zwykły zarząd.

3. Przymusowemu zarządcy przysługuje prawo wydzierżawiania majątków na okres do jednego roku. Wydzierżawienie na okres dłuższy wymaga zgody Ministerstwa Skarbu.

§ 7. Wszelkie wpływy, osiągane z przymusowego zarządu zajętych majątków, po potrąceniu wydatków bieżących, należy zapisywać na oddzielne konto każdej osoby, której majątek podlega przymusowemu zarządowi.

§ 8. Nadzór nad czynnościami zarządcy przymusowego sprawuje Minister Skarbu. Zarządca przymusowy obowiązany jest składać Ministrowi Skarbu co 6 miesięcy sprawozdania z czynności zarządu.

§ 9. Winni nie dopełnienia obowiązku zgłoszenia w przepisanym terminie majątku włoskiego oraz długów i wierzytelności (§ 2) podlegają karze przewidzianej w art. 10 dekretu z dnia 15.XI.1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 342).

§ 10. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu

wz. T. Dietrich

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 5 sierpnia 1947 r. Nr 105, poz. 698).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu unieważnia zagubioną przez Komisarza Skarbowego Rejonu Kontroli Akcyzowej w Strzelinie, okręgu administracyjnego Izby Skarbowej we Wrocławiu, pieczęć urzędową do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa 64".

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu unieważnia zagubioną przez rewidenta skarbowego Brygady Ochrony Skarbowej w Kłodzku pieczęć urzędową do laku z napisem w otoku: „Ochrona Skarbowa 478".

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci.

Ministerstwo Skarbu unieważnia zagubioną przez rewidenta skarbowego Urzędu Akcyzowego w Suwałkach pieczęć urzędową do laku z napisem w otoku „Kontrola Skarbowa Nr 206".

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacyj służbowych.

Izba Skarbowa unieważnia legitymację służbową Nr 17/46, wystawioną w dniu 3.IV.1946 r. na nazwisko Kościukiewicz Władysław, skradzioną w dniu 27.VII.1947 r. w Lublinie.

Dyrekcja Ceł w Krakowie unieważnia skradzioną legitymację służbową Nr 10, wystawioną 6.IX.1946 r. Zawadzkiemu Mieczysławowi, Naczelnikowi Urzędu Celnego w Krakowie.

Cena numeru zł 104.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 1500; półroczna zł 850; kwartalna zł 500; miesięczna zł 200.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi.

Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 70.

Druk. „AUTOMA" Warszawa, Wileńska 7.